

Δεκαετία του 70 σ' ένα ελληνικό νησί (πριν το κινητό τηλέφωνο). Είναι η ζωή που κυλάει ήρεμη ανάμεσα σε δύο κόσμους, αυτόν που φεύγει κι αυτόν που έρχεται. Υπάρχουν κάποιες καταστάσεις ανθρώπινες, κάποιες σκιές από το παρελθόν, κάποιοι έρωτες, κάποια κοινωνικά προβλήματα. Είναι κι ο ξενιτεμένος που γυρίζει στον τόπο του. Και είναι και ένα δίλημμα... γύρω στο οποίο πλέκεται το έργο.

Πρόσωπα

Ζαφείρα (Ζέφη)	(Από Αυστραλία γεννημένη στο νησί)
Θεοδότη - χήρα	(έχει περάσει τα 50)
Μελπομένη (Μένια)	ανηψιά της
Ρένα	(φίλη της)
Κατερίνα	γειτόνισσα
Ασημίνα (Ασημιώ)	γειτόνισσα
Χριστόδουλος - γέρος	γείτονας
Τζήν (Τζήνα)	Εγγλέζα
Στέφανος (Στέφος)	
Μάνθος (Μαθιός)	
Χρυσάνθη	(θεία του)
Ανάργυρος	(πατέρας του Θεόκλητου)
και ο μικρός Ανάργυρος	εγγονός
Μαίκλ	(Μιχάλης -από Αυστραλία)

Θεατρικό Έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου

«Ένα κλωνί βασιλικό»

Μέρος 5ο

Ο «Κόσμος» εξασφάλισε και είναι στην ευχάριστη θέση να δημοσιεύσει σε συνέχειες το θεατρικό έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου «Ένα κλωνί βασιλικό». Πρόκειται για μια ηθογραφία, έργο που έχει σχέση με τη δική μας ζωή, την ξενιτιά του χτες και θέματα που μας απασχόλησαν και χάραξαν σημάδια και όρια. Είναι μέσα ο κόσμος που φεύγει και ο κόσμος που έρχεται. Νοοτροπίες και άγραφοι νόμοι, αγάπες και δικαίωμα, ελπίδες που ξεφτάνε κι άλλες που επιζούν και δικαιώνονται αργά. Κι είναι κι ένα δίλημμα για το δικαίωμα στην ζωή, το δικαίωμα στην αγάπη. «Περνάνε όλα... σαν τους ανθρώπους που γνωρίσαμε, τα όνειρα που ζήσαμε, τη ζωή που φεύγει... Σαν αναμνήσεις αγαπημένες, σαν νοσταλγικά τραγούδια...», όπως λέει ο συγγραφέας Γρηγόρης Χρονόπουλος.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Συνέχεια από την προηγούμενη Παρασκευή

ΘΕΟΔΟΤΗ: (σαν να το ζυγίζει). Ναι τώρα που το λες..Εχεις δικη. Να είσαι καλά, Ασημίνα μου, εσύ δεν θα γεράσεις ποτέ. Είσαι μια χαρά. Να είσαι καλά. Κι αν ενδιαφέρεσαι για το Μαθιό από μένα ο δρόμος είναι ελεύθερος. (έρχεται η Κατερίνα. Χαιρετιούνται)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Καλημέρα, τι κάνετε, κυράδες; Βρε Ασημιώ, τι ομορφιές είναι αυτές; Κούκλα είσαι, κούκλα. Φτου να μη σε βασκάνω. (κάνει μια γκριμάτσα κοροϊδευτική)

ΑΣΗΜΙΝΑ: Η ομορφιά είναι δώρο του Θεού, Κατερίνα μου.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Και στην έδωσε όλη ο μεγαλοδύναμος. Για μας τίποτα.

ΑΣΗΜΙΝΑ: Ο Θεός σε όλους δίνει κάτι. Εσένα σου 'δωσε γλώσσα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: (θυμωμένα) Τι θες να πεις, Ασημιώ;

ΑΣΗΜΙΝΑ: Γλώσσα και.. φαρμακερή.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Τι λες, μωρή σουρλουλού; Γλώσσα φαρμακερή; Εγώ, εγώ που μ' αγαπάει όλο το νησί...εγώ που στόμα έχω και μιλιό δεν έχω;

ΑΣΗΜΙΝΑ: Εσύ; Κολοβού σκυλιού ουρά κολλάς.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ε, άμα βλέπω και τα παράξενα.. Θα πω κι εγώ ένα λόγο.

ΑΣΗΜΙΝΑ: Εσύ δεν λες λόγο, εσύ δεν μιλάς, εσύ δαγκώνεις. Η ζήλεια σου δεν έχει όρια... Έχεις σκάσει που είμαι όμορφη και ντύνομαι κι ωραία.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Να,(τη μουντζώνει), μωρή κοκορόμυαλη, να, για να μη στα χρωστάω. Τι να σου ζηλέψω, μαρή; Τη μούρη σου ή το μυαλό σου;

ΑΣΗΜΙΝΑ: (Κάνει μια κίνηση όπως τα μικρά παιδιά για τη ζήλεια. Στην παλάμη με το δάχτυλο του άλλου χεριού. Και γυρίζοντας στη Θεοδότη) - Τώρα που ήρθε το Κατερινιώ να πηγαίνω κι εγώ, τώρα έχεις παρέα. Και να την χαιρέσαι. Έτσι περνούσα, εντελώς τυχαία.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Όπως θέλεις, Ασημίνα μου, στο καλό. (Ασημίνα φεύγει) Κάτσε, Κατερίνα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δεν θα κάτσω για πολύ, περαστική είμαι (προς τα εκεί που έφυγε η Ασημίνα) Τρομάρα να σου 'ρθει, κοκορόμυαλη... Την άκουσες τι μου' πε; Γλώσσα... η σουσουράδα... η καμωματού. (τη μιμείται) «τυχαία, εντελώς τυχαία».

ΘΕΟΔΟΤΗ: Ηθελές τα και παθές τα. Μα δεν την αφήνεις σε χλωρό κλαρί.. Νομίζεις ότι δεν καταλαβαίνει ότι την ειρω-

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

ΘΕΟΔΟΤΗ:

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

ΘΕΟΔΟΤΗ:

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

ΘΕΟΔΟΤΗ:

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

ΘΕΟΔΟΤΗ:

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

ΘΕΟΔΟΤΗ:

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

ΘΕΟΔΟΤΗ:

νεύεσαι όταν της λες ότι είναι όμορφη; Δεν είναι και τόσο χαζή. Μια ιδέα έχει πως είναι όμορφη. Εδώ που τα λέμε στα νειάτα της, τη θυμάσαι, ήτανε πολύ όμορφη. Η κακομοίρα δεν θέλει να δεχτεί ότι περάσανε τα χρόνια. Έμεινε εκεί...στα νιάτα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ποια νιάτα, μωρέ, που τα μούτρα της είναι σαν προβιά. Ε, κι εγώ, άμα βλέπω τα παράξενα, μιλάω...εσύ δεν τα βλέπεις; Που ντύνεται και βάφεται σαν καρναβάλι και κουνάει τον πισινό της σαν πάπια... Ε, άνθρωπος του Θεού είμαι, θα πω κι ένα λόγο. Είναι εκείνο που λένε... αυτή τα αγοράζει τα κουτσομπολιά. Και δεν μου λες. Τώρα τελευταία σαν πολύ περιποιείται τον εαυτό της. Πιο πολύ από πριν. Δεν νομίζεις; Τι ήθελε;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Να μάθει αν ενδιαφέρομαι για το Μαθιό (γελάνε)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Α, αυτό είναι. Κι εσύ τι της είπες; Δεν της είπες να πάει να κουρευτεί.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Εγώ της είπα ότι από μένα ο δρόμος είναι ελεύθερος. Γι' αυτό τον πήρε κι αυτή. Ξέρεις πού πάει; Είδε ότι ο Μαθιός πηγαίνει συχνά στο κοιμητήρι. Τώρα δεν ξέρω αν πηγαίνει ν' ανάψει τα καντήλια... Εγώ νομίζω πως το κάνει για να περνάει από δω. Όμως εσύ...Δεν τον προσέχεις, δεν τον σκέφτεσαι καθόλου.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Κατερίνα ξύπνα. Δεν το κατάλαβες ακόμα; Εφυγε και το τελευταίο βαπόρι. Ο γιαλός είναι άδειος. Εδώ θα μείνουμε με την τιμή και την υπόληψη, με το θυμιατό και το καντήλι... Μέχρι να σβήσει κι αυτό.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ναι, δεν σου λέω, αλλά και η ζωή είναι ζωή. Δεν λέμε για παράνομες σχέσεις. Για στεφάνι μιλάμε, «δόξη και τιμή»

ΘΕΟΔΟΤΗ: Κατερίνα, το δικό μου στεφάνι, το τιμημένο το έβαλα στο φέρετρο του άντρα μου. Το δρόμο μου θα τον πάω ως το τέλος όπως τον ξεκίνησα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Τη σημερινή ημέρα δεν είναι τόσο σπουδαίο για μια χήρα...

(την κόβει) Κατερίνα, σταμάτα, αν θες να τα 'χουμε καλά. Άμα τον θέλεις το Μαθιό, πάρ' τον εσύ.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Καλά ντε, καλά. Εγώ για το καλό σου σου μιλάω. Εγώ πάντως.. μακάρι να με ήθελε...αλλά βλέπεις θέλει εσένα.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Και πού το ξέρεις, από πού έβγαλες το συμπέρασμα;